

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Εἰς τὴν πόλιν Νεάπολιν (Nablus) τῆς Σαμαρείας, μεταξύ τῶν ὁρέων Γαριζίν καὶ Γεβάλ, εὐρίσκεται τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Τοῦτο κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Τιμόθεον θέμελην καὶ ἄλλους συγγραφεῖς εἶναι τὸ «παρθενικόν», ἥτοι τὸ γνησιώτατον προσκύνημα. Τοῦτο, «ἦν πηγὴ τοῦ Ἰακώβ εἰς τὸ χωρίον, ὃ ἔδωκε Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ» (Ἰω. 4,5-6).

«Ἐπὶ τῇ πηγῇ ταύτῃ ὁ Ἰησοῦς οὕτως ἐκαθέζετο κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας» (Ἰω. 4,6), ἐνῶ «οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπελελύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφάς ἀγοράσωσιν». (Ἰω. 4,8).

Εἰς τὸ Φρέαρ τοῦτο προσῆλθεν ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις ἐκ τοῦ παρακειμένου χωρίου Συχάρ, «ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ» (Ἰω. 4,7). Εἰς τοῦτο συνήνητησεν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὅποιος προφάσει δίψης συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς καὶ ἀπεκάλυψεν αὐτῇ τὰ τοῦ βίου αὐτῆς, καὶ ἐδίδαξεν αὐτήν ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», οὔτε ἐν Ἱερουσαλὴμ οὔτε ἐν Γαριζίν, καὶ ἐδήλωσεν αὐτῇ ἀπεριφράστως ὅτι Αὐτός, «ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς, εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου», ὁ δυνάμενος νὰ δώσῃ αὐτῇ νὰ πῖνῃ ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα». (Ἰω. 4,7 ἐξ.).

Πέριξ τοῦ προσκυνήματος τούτου τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διετήρει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀγίας Ἑλένης ἱερὸν ναόν, ὁ ὅποιος ὑφίστατο τὰς συνεπείας τῶν ἱστορικῶν ἀλλαγῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ. Τὸν ναόν τοῦτον εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀνεγείρῃ ἐκ θεμελίων ὁ Μητροπολίτης Γάζης Σωφρόνιος, οἰκονομικαὶ δυσκολίαι ὅμως, κυρίως ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐξῆς, ἐκράτουν τοῦτον ἡμιτελῆ καὶ ἄστεγον. Ἡ θεία Πρόνοια φαίνεται ὅτι ἐφύλασσε τοῦτον διὰ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἰουστῖνον, τὸν ἡγούμενον τοῦ Φρέατος κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν. Οὗτος δι' εὐφυοῦς ἀρχιτεκτονικῆς ἐμπνεύσεως, δι' αὐτενεργείας θαυμαστῆς, διὰ κόπων καὶ μόχθων ποικίλων, καὶ διαρκούσης τῆς «ἰντιφάντα», διὰ δωρεῶν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἀπετελείωσε τὸν ναόν καὶ ἀνέδειξεν αὐτόν παμμεγέθη, περικαλλῆ καὶ καλαίσθητον, ὥστε νὰ παραμένῃ καύχημα καὶ κόσμημα τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ προσκυνήματος καὶ τῆς πόλεως.

Τὸν Ναόν τοῦτον ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν τὴν Σαμαρεῖτιδα -τὸ κεντρικόν κλίτος αὐτοῦ-, εἰς τὸν ἱερομάρτυρα Φιλούμενον -τὸ νότιον κλίτος- καὶ τὸν ἅγιον Ἰουστῖνον τὸν φιλόσοφον καὶ μάρτυρα τὸν ἐκ Νεαπόλεως καταγόμενον -τὸ βόρειον-, ἐνεκαίνιασε ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' τὴν 17^{ην}/30^{ην} Αὐγούστου τοῦ ἔτους 2008, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μετεκομίσθησαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον αὐτοῦ τὰ λείψανα τοῦ Ἀγιοταφίτου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου, μαρτυρικὸν ὑποστάντος θάνατον παρὰ τὸ Φρέαρ, τὴν 17/20^{ην} Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979.

Εἰς τὸ ἱστορικόν προσκύνημα τοῦτο καὶ τὸν Ναόν τοῦτον κατηνθύνθη ἐξ Ἱεροσολύμων τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρεῖτιδος ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου.

Μετά διαδρομήν μιᾶς ὥρας φθάσας ὁ Μακαριώτατος εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Φρέατος, ἐγένετο δεκτός μετά θερμῆς ὑποδοχῆς παρά τοῦ ἡγουμένου τοῦ Φρέατος καί ἀνακαινιστοῦ τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς Πανοσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, τῶν Ἱερέων τῶν περιχώρων καί τῶν Δημοτικῶν καί Νομαρχιακῶν Ἀρχῶν τῆς Νεαπόλεως, τῶν Ραφιδίων καί τῶν περιχώρων Τουμπάς, Μπουρκίν καί Ζαμπάπδε.

Μετά μικράν παραμονήν εἰς τό ἡγουμενεῖον, ὁ Μακαριώτατος εἰσῆλθεν εἰς τόν Ναόν καί ἠυλόγησε τό ἐκκλησίασμα, τῶν ψαλιτῶν ψαλλόντων τό «Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα» καί ἤρξατο τῶν Καταβασιῶν, προεξάρχων τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί ἐν συνεχείᾳ τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί ἱερέων Ἀγιοταφίτων, ἀλλά καί ἱερέων τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου καί ἱερέων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμπροσευχομένων τῶν ἡγουμένων τῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πολυεθνικοῦ μέν ἀλλ' ὀρθοδόξου πυκνοῦ ἐκκλησιασματος, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς ἐλληνιστί καί ἀραβιστί, ὑπογραμμίζων τήν δύναμιν τοῦ φωτός τοῦ προσώπου καί τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖον ἐφώτισε τά σκότη τῆς ψυχῆς τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός καί ἀνέδειξε αὐτήν ὀνόματι καί πράγματι *Φωτεινήν*, εὐαγγελιζομένην Αὐτόν καί μαρτυρήσασαν ἔπειτα ὡς καί αἱ ἀδελφαί καί οἱ υἱοί αὐτῆς, ἀναδεικνύμενοι ὄντως εἰς πολυμάρτυρον οἰκογένειαν, ἐορτάζοντες ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀκινήτων ἐορτῶν τήν 26^η Φεβρουαρίου ἐκάστου ἔτους.

Ἡ θ. Λειτουργία ἐτελειώθη ἐν τῇ θ. Εὐχαριστίᾳ, μεταδοθείσῃ τοῖς πιστοῖς ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου. Μετά τήν Ἀπόλυσιν διενεμήθησαν ὑπ' Αὐτοῦ τά θρησκευτικά ἐνημερωτικά φυλλάδια «Φῶς Χριστοῦ» – Νούρ – Ἴλ Μασίχ καί ἡ εἰκὼν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

Τήν λιτανείαν πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, μεθ' ἣν πλουσία τράπεζα εἰς πάντας.

Ἄμα τῷ τέλει τῆς τραπέζης ὁ Μακαριώτατος κατέκλεισε τήν ἐορτήν, λέγων ὅτι τό προσκύνημα τοῦτο ἔχει ἀγιάσει διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦ αἵματος αὐτῆς ἡ Ἀγία Μεγαλομάρτυς καί Ἰσαπόστολος Φωτεινή, ὡσαύτως διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ὁ μαρτυρήσας ἐν αὐτῷ τό 1979 Ἀγιοταφίτης ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος καί ἐφύλαξεν αὐτό διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, περισσότερο δέ ὅλων ὁ ἡγούμενος, Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος, ὅστις πέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ἐπιτελεῖ καί ἔργον κοινωνικόν, φιланθρωπικόν καί συμφιλιωτικόν εἰς τήν πόλιν τῆς Νεαπόλεως καί τήν περιοχὴν τῆς Σαμαρείας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder